

ਸਵਾਲ:

“ਭਲਾ ਏਕਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਹੈ?”

ਜਵਾਬ:

“ਵੇਖੋ ਭਈ ਕਿੰਨਾ ਸੋਹਣਾ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿ ਭਰਾ ਮਿਲ ਜੁਲ ਕੇ ਵੱਸਣ” (ਜ਼ਬੂਰ 133: 1)। “ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਾਲੇ” ਲੋਕ (ਵੇਖੋ ਲੂਕਾ 2: 14) ਕਲਾਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਹ ਖੇਡ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਵਾਂਗ “ਲੜਦੇ” (ਯੂ.: *athleo*; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:5) ਹਨ ਪਰ “ਝਗੜਾਊ” (ਯੂ.: *machomai*; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:24) ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਭਾਵ ਉਹ ਬਹਿਸ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਹਨ। ਝਗੜੇ ਦੀ ਰੂਹ ਐਨੀ ਮਾੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਏਕਤਾ ਐਨੀ ਅਨੰਦ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਲਈ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬੰਦਿਸ਼ਾਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਕੋਈ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਨਹੀਂ?

ਕੁਝ ਧਾਰਮਿਕ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਜਾਂ ਫਲਸਫਿਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਗੱਲ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਇਹ ਵੱਡੀ ਸਾਰੀ ਛੱਤਰੀ ਦੇ ਹੇਠ ਏਕ ਈਸਵਰਵਾਦ, ਬਹੁਦੇਵਵਾਦ ਅਤੇ ਨਾਸਤਿਕਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਫਲਸਫੇ ਵਿਚ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਇਸਲਾਮ ਵਾਂਗ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਮਸੀਹੀਅਤ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਫਰਕ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਫਲਸਫਿਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਮਸੀਹੀਅਤ ਹੀ ਸਹੀ ਧਰਮ ਹੈ, ਉਹ ਅਸਹਿਨਸ਼ੀਲ ਕੱਟਰ ਧਾਰਮਿਕ ਹੈ।

ਸਿਰਫ ਯਿਸੂ ਹੀ ਖੁਦਾ?

ਤਾਂ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦਾ ਧਰਮ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ (ਯੂਹੰਨਾ 14:6)। ਇਹ ਇਕ ਵੱਖਰੀ ਛੱਤਰੀ ਹੈ ਜਦ ਤਕ ਇਸ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਖੁਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਦੂਜੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਆਸਰਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, “ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਹਰ ਸ਼ਖ਼ਸ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਸੰਗਤੀ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਹੈ।” ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵਿਖਾਈ ਗਈ ਅਸਹਿਨਸ਼ੀਲਤਾ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਮੰਨਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਗਲਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ?

ਗਲਤ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨਾਲ ਏਕਤਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਰਕੇ ਮਰਕੁਸ

9:38-40 ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੋਈ ਹੈ:

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਗੁਰੂ ਜੀ, ਅਸੀਂ ਇਕ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨਾਲ, ਭੂਤ ਕੱਢਦੇ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਵਰਜਿਆ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚੱਲਦਾ। ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਨੂੰ ਨਾ ਵਰਜੋ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲੈਕੇ ਕਰਾਮਾਤ ਕਰੇ ਅਰ ਓਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਰਾ ਕਹਿ ਸਕੇ। ਜਿਹੜਾ ਸਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਉਹ ਸਾਡੀ ਵੱਲ ਹੈ।

ਭਲਾ ਏਕਤਾ ਦੇ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਨਾਂਅ ਤੇ ਇਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਣਾ ਕਿ ਡਿਨੋਮੀਨੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਪਾਸਟਰ ਅਤੇ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਗ਼ਲਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਦੇਣੀ ਸਹੀ ਹੈ? ਮਰਕੁਸ 9 ਅਧਿਆਇ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਵੱਲੋਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ ਤੇ ਨਾ ਜਾਣਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੁਠਾ ਗੁਰੂ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੰਜੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕਿਸੇ ਬੁਠੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 7:15-23)। ਉਹ ਆਦਮੀ ਅਸਲ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਵਿਚ ਬਦਰੂਹਾਂ ਕੱਢਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੌਂਸਰਬਾਜ਼ ਜਾਂ ਕਪਟੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 19:13-16)। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਡਿਨੋਮੀਨੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਪਾਸਟਰਾਂ ਅਤੇ ਬੁਠੀ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਮੱਤੀ 15:13, 14; ਯੂਹੰਨਾ 8:32; ਰੋਮੀਆਂ 16:17; 1 ਥੌਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:21, 22; ਗਲਾਤੀਆਂ 1:6-9; ਅਫਸੀਆਂ 4:1-7; 2 ਪਤਰਸ 2:1, 2; 1 ਯੂਹੰਨਾ 4:1; 2 ਯੂਹੰਨਾ 9-11; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:1-5 ਵਰਗੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹੋਰ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰਨਾ ਹੈ।

ਰਸੂਲਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ

ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਇਲਾਹੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਡਾਕਟਿਨ ਦੀ ਲੋੜ ਦਾ ਹੋਣਾ ਯੂਹੰਨਾ 12:48 ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ: ‘‘ਜਿਹੜਾ ਮੈਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕਬੂਲਦਾ, ਉਹ ਨੂੰ ਇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਵਚਨ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਓਹਿਓ ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਵੇਗਾ।’’ ਜਿਹੜਾ ਵਚਨ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਉਸ ਵਿਚ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਹੈ (ਮੱਤੀ 18:18)। ਕਿਸੇ ਰਸੂਲ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਸੀ (ਮੱਤੀ 10:40)। ਕਿਸੇ ਰਸੂਲ ਨੂੰ ਨਕਾਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਨਕਾਰਨਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 10:16)। ਮੁੱਢਲੇ ਮਸੀਹੀ ਨਾ ਸਿਰਫ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਬਲਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾਂ ਡਾਕਟਿਨ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਸਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:36, 42)। ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਏਕਤਾ ਲਈ ‘‘ਯਿਸੂ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ’’ ਕਹਿਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਗੱਲ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪ ਕਿਹਾ, ‘‘ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ‘ਪ੍ਰਭੂ, ਪ੍ਰਭੂ’ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਜੋ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਸੋ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ?’’ (ਲੂਕਾ 6:46)। ਮੱਤੀ 19:28 ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਰਸੂਲ ਨਵੀਂ ਸਰਿਸ਼ਟ ਦੇ ਸਮੇਂ (ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, 30 ਈਸਵੀ ਤੋਂ ਜਗਤ ਦੇ ਅੰਤ ਤਕ) ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਸਿੰਘਾਸਣਾਂ ਉੱਤੇ ਬੈਠਣਗੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਜੀ ਬਲਕਿ ਜਗਤ ਦੇ ਅੰਤ ਤਕ ਵੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ (ਮੱਤੀ 28:20)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਉਹ ਸੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਡਾਕਟਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਗ਼ਲਤ ਹੈ (1 ਯੂਹੰਨਾ 4:6)। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ, ਕਲੀਸੀਆ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਂਅ,

ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਢੰਗ, ਜਾਂ ਜੀਣ ਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਜੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਸਾਰ

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਜੋ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸੱਚੀ ਸ਼ਿਗਰਦੀ ਦਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਖ਼ੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਏਕਤਾ ਫਿਰ ਤਾਂ ਇਸ ਅਧਾਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਇਕ ਹੋਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਇਸ ਅਧਾਰ ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਸਤਾਈ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਠਹਿਰਾਏ ਹੋਣ ਦਾ ਬਾਈਬਲੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਹੈ ?

(ਰੋਮੀਆਂ 9:6-16; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:4, 5, 11)

ਖ਼ੁਦਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ (ਮੂਲ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ, ‘ਸ਼ਕਲ ਵੇਖ ਕੇ ਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ’; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 10:34, 35; ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 2:11), ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ (ਰੋਮੀਆਂ 14:12)। ਇਸ ਕਰਕੇ ਬਾਈਬਲ ਮੁਤਾਬਿਕ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਠਹਿਰਾਏ ਹੋਣ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਚੁਣੇ ਹੋਣ ਲਈ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਰੋਮੀਆਂ 9 ਅਧਿਆਇ ਵੇਖੋ। ਇਸਦੀ ਆਇਤ 6 ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਇਸਰਾਏਲੀ ਜਿਸਮਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਯਹੂਦੀ ਨਹੀਂ (ਮੱਤੀ 3:9), ਬਲਕਿ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਸਹੀ ਹਨ (ਰੋਮੀਆਂ 2:29) ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 2:13; ਯਾਕੂਬ 1:22.) 7 ਤੋਂ 9 ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪੈੜ ਵਿਚ ਚੱਲਦੇ ਹਨ (ਰੋਮੀਆਂ 4:12), ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਸਹਾਕ ਤਾਂ ਚੱਲਿਆ, ਪਰ ਇਸਮਾਇਲ ਨਹੀਂ। ਆਇਤ 11 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਕਿ ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਇਸਾਓ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਚਰਿੱਤਰ ਆਪ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ (ਆਪਣੇ ਪੂਰਵ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ) ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਲਾਤ ਲਈ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਈਆਂ।

ਆਇਤ 13 ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 3:16)। ਬਲਕਿ ‘ਘਿਰਣਾ’ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਗੁਆ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਖ਼ੁਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇੱਜ਼ਤ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਖ਼ੁਦਾ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਇੱਜ਼ਤ ਦੇ ਯੋਗ ਕੌਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਫ਼ੈਸਲਾ ਉਹ ਹਰ ਆਦਮੀ ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ‘ਸੋ ਜੋ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਹ ਆਦਰ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਰਤਣ ਜੋਗ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਭਾਂਡਾ ਹੋਵੇਗਾ’ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:21)। ਜਦ ਕੋਈ ਖ਼ੁਦਗਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਮੰਨਣ ਨੂੰ ਚੁਣਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਸੇਵਾ ਲੈਣ ਲਈ ਥਾਂ ਰੱਖ ਛੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਟ ਫਿਰੋਨ ਨੇ ਸੇਵਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਆਇਤ 17)।

ਮੁਕਤੀ ਖ਼ੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਠਹਿਰਾਏ ਹੋਣ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ

ਜਾਣਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਜੂਹੰਨਾ 6:44, 45; ਰੋਮੀਆਂ 10:1, 2), ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਟ ਪ੍ਰੈਣ ਦੀ ਆਰ ਉੱਤੇ ਲੱਤ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਮਾਰ ਲਵੇ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 26:14), ਪਰ ਉਹ ਖੁਦਾ ਦੇ ਅਬਦੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਖੁਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰੇਗਾ ਜਿਹੜੇ ਉਹਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਉਹਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਵੇਗਾ (ਜ਼ਬੂਰ 103:17, 18; ਰੋਮੀਆਂ 2:4-11)। ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਮੁਤਾਬਿਕ ਇੱਛਾ ਕਰਨਾ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 22:17) ਅਤੇ ਚੱਲਣਾ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:24-26) ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:4 ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਜੂਦ ਵਿਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਧਾਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਪਛਾਣੇਗਾ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਠਹਿਰਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਲਈ ਕਿਹੜੀਆਂ ਖੁਬੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ (1 ਪਤਰਸ 1:16), ਨਿਹਕਲੰਕ (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:14, 15), ਅਤੇ ਪਿਆਰਾ (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:9, 10) ਬਣਾਉਣਾ ਹਰ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਤੇ ਹੈ।

ਖੁਦਾ ਨੇ ਠਹਿਰਾਇਆ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:5)। ਪਵਿੱਤਰ, ਨਿਰਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣ ਕੇ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਲਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਗੋਦ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੀਰਾਸ ਮਿਲੇਗੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:11)। ਪਰ ਉਹ ਮੀਰਾਸ ਸ਼ਰਤ ਸਹਿਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਅਫ਼ਸੁਸ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮੁੜ ਕੇ ਭਲੇ ਕੰਮਾਂ ਵੱਲ ਨਾ ਮੁੜਨ ਤੇ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:5)।